Broj: S1 3 U 051269 26 Uvp
Sarajevo, 01.06.2026. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom upravnom vijeću sastavljenom od sudija Mirsade Džindo, predsjednik vijeća, Zvjezdane Antonović i Staniše Gluhajića, članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Lejle Osmanović, u upravnom sporu tužitelja „CONRA" d.o.o. Tešanj, zastupanog po zakonskom zastupniku direktoru Aširu Mujičiću, protiv rješenja broj: JN2-01-07-1-2812-11/24 od 27.12.2024. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, u upravnoj stvari javnih nabavki, odlučujući o zahtjevu tužitelja za preispitivanje sudske odluke–presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj: S1 3 U 051269 25 U od 06.03.2026. godine, na nejavnoj sjednici, održanoj dana 01.06.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je tužba tužitelja radi poništenja rješenja broj: JN2-01-07-1-2812-11/24 od 2.12.2024. godine tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužitelja izjavljena na tendersku dokumentaciju u postupku javne nabavke softvera za DMS, obavještenje o nabavci broj: 1414-1-2-63-3-14/24 od 23.10.2024. godine ugovornog organa Uprave Bosne i Hercegovine za zaštitu zdravlja bilja, kao i zahtjev za naknadu troškova žalbenog postupka.

Protiv navedene presude vijeća za upravne sporove tužitelj je blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke kojim predlaže da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovni postupak ili da se presuda preinači na način da se tužba usvoji zbog povrede pravila postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Ističe da pobijana presuda sadrži procesne i materijalnopravne nepravilnosti koje ukazuju na njenu nezakonitost iz razloga što u pobijanoj presudi izostaju odlučne činjenice i razlozi na kojima se zasniva odluka, te da je vijeće za upravne sporove u cijelosti prihvatilo argumentaciju tuženog bez samostalne ocjene navoda tužitelja, praktično prepisujući zaključke tuženog organa. Dalje ukazuje da nisu cijenjeni njegovi navodi o nekonzistentnosti tenderske dokumentacije, za koju smatra da nije sačinjena u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH i Uputstvom o pripremi modela tenderske dokumentacije.

Posebno osporava zaključak da uslovi tehničke i profesionalne sposobnosti nisu suprotni odredbama zakona niti principima jednakog tretmana, nediskriminacije i transparentnosti. U nastavku ističe da predmet nabavke nije jasno i dosljedno definisan, jer se u različitim dijelovima tenderske dokumentacije predmet nabavke opisuje kao „isporuka robe", a ne kako to vijeće za upravne sporove u pobijanoj presudi navodi „isporuka usluge." U tom smislu navodi pojedine odredbe tenderske dokumentacije koje govore o robi, isporuci robe, kašnjenju u isporuci robe i odgovornosti prodavca, kao i da je ugovorni organ predvidio mogućnost dostavljanja „ekvivalenta" za tražene certifikate i standarde, ali da nije definisao kriterijume, način dokazivanja niti objektivne parametre za ocjenu ekvivalencije, čime je sebi ostavio mogućnost proizvoljnog odlučivanja. Kao primjer navodi zahtjev za UI/UX certifikatom Nielsen Norman Group ili ekvivalentom (Advanced Desing Leadership (Cooper)), uz tvrdnju da je ugovorni organ samostalno i proizvoljno naveo šta predstavlja ekvivalent zanemarivši da postoje brojni međunarodno priznati certifikati koji predstavljaju odgovarajući ekvivalent. U nastavku pobraja više međunarodnih UX/UI i project managment certifikata za koje smatra da su ekvivalentni ili čak viši nivo kvalifikacije od traženih certifikata, te ističe da su zbog ovakvog načina definisanja uslova diskriminisani ponuđači koji posjeduju druge relevantne certifikate. Smatra da su i time povrijeđeni principi nediskriminacije, proporcionalnosti i jednakog tretmana iz člana 3., kao i odredbe člana 54. Zakona o javnim nabavkama BiH. Takođe navodi da tuženi organ i vijeće za upravne sporove nisu izvršili suštinsku ocjenu proporcionalnosti spornih uslova, već su prihvatili formalno postojanje ekvivalenta bez analize načina njegove primjene u praksi i kumulativnog efekta ograničenja konkurencije. Na kraju ostaje kod tvrdnje da tenderska dokumentacija nije bila jasna i precizna, da je sadržavala diskriminatorne i neproporcionalne uslove, te da je omogućavala proizvoljno postupanje ugovornog organa.

U odgovoru na zahtjev tuženi, kao i ugovorni organ–Uprava Bosne i Hercegovine za zaštitu zdravlja bilja-u svojstvu zainteresovanog lica, predložili su da se isti odbije kao neosnovan.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

I po shvatanju ovog apelacionog vijeća, a kako je pravilno zaključilo i vijeće za upravne sporove ovog suda, tuženi organ je zakonito postupio kada je žalbu tužitelja izjavljenu na tendersku dokumentaciju ugovornog organa Uprave Bosne i Hercegovine za zaštitu zdravlja bilja, u postupku javne nabavke softvera za DMS odbio kao neosnovanu i to iz svih razloga navedenih u pobijanoj presudi. Naime, suprotno navodima zahtjeva, pobijana presuda sadrži jasne i dovoljne razloge o svim odlučnim činjenicama relevantnim za zakonitost osporenog rješenja, pri čemu iz njenog obrazloženja proizlazi da je vijeće za upravne sporove detaljno obrazložilo razloge odbijanja tužbenih navoda, koji se sada ponavljaju u zahtjevu za preispitivanje i iz kojih jasno proizlazi neosnovanost istih, iako se u zahtjevu za preispitivanje tvrdi suprotno.

Nisu osnovani navodi zahtjeva kojima tužitelj ukazuje da je pobijanom presudom izostala ocjena njegovih ključnih prigovora koji se odnose na zakonitost tenderske dokumentacije, niti da je vijeće za upravne sporove nekritički prihvatilo argumentaciju tuženog organa bez samostalne ocjene zakonitosti osporenog akta.

Naime, iz obrazloženja pobijane presude jasno proizlazi da je sud ispitao osporene uslove tenderske dokumentacije u kontekstu odredaba Zakona o javnim

nabavkama BiH („Službeni glasnik BiH" broj39/14, 59/22 i 50/24), a posebno odredbe člana 3., te članova 44, 48, 49. i 54, te dao jasne i dovoljne razloge zbog kojih nalazi da postavljeni tehnički i profesionalni uslovi nisu diskriminatorni ili nesrazmjerni predmetu javne nabavke.

Naime, predmetna nabavka se odnosi na razvoj i implementaciju informacionog sistema za upravljanje dokumentima (DMS), odnosno na izradu aplikativnog softvera prema zahtjevima ugovornog organa, zbog čega je ugovorni organ bio ovlašten da u skladu sa odredbama 44, 48. i 49. Zakona o javnim nabavkama BiH, propiše uslove kojima se dokazuje tehnička i profesionalna sposobnost ponuđača i angažovanog stručnog kadra.

Neosnovano tužitelj insistira na tome da je tenderska dokumentacija zbog navodne nekonzistentnosti u pogledu označavanja predmeta nabavke kao „robe" odnosno usluge. Ovo iz razloga što iz stanja spisa proizlazi da se predmetna javna nabavka odnosi na razvoj, implementaciju i isporuku DMS softverskog rješenja sa svim pripadajućim funkcionalnostima i tehničkim zahtjevima, zbog čega pojedine terminološke formulacije na koje tužitelj ukazuje ne dovode same po sebi do nejasnoće predmeta nabavke niti utiču na mogućnost ponuđača da pripreme ponudu. Stoga je, prema ocjeni ovog apelacionog vijeća, eventualna terminološka neujednačenost nema karakter povrede koja bi mogla dovesti u pitanje zakonitost tenderske dokumentacije, budući da je iz njene sadržine jasno određen predmet nabavke, obim traženih usluga i funkcionalnosti sistema koji je predmet implementacije.

Suprotno navodima zahtjeva da ugovorni organ nije propisao kriterijume, način dokazivanja i objektivne parametre za ocjenu ekvivalencije, čime bi sebi ostavio mogućnost proizvoljnog odlučivanja, iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je vijeće za upravne sporove navedene prigovore cijenilo kroz svrhu i sadržaj traženih certifikata, pa je, i prema ocjeni ovog apelacionog vijeća, pravilno postupilo kada je prihvatilo zaključak tuženog organa da se ekvivalentnost certifikata ne cijeni formalno prema njihovom nazivu i izdavaocu, već prema tome da li u sadržajnom smislu potvrđuju sposobnost potrebnu za izvršenje konkretnog ugovora. Pri tome je posebno pravilno ukazano da sve tražene certifikate i njihove ekvivalente može posjedovati svaki ponuđač koji učestvuje na tržištu predmetnih usluga, te da ugovorni organ prihvata i druge certifikate ukoliko suštinski dokazuju traženi nivo stručnosti i osposobljenosti. Stoga sama okolnost da tenedrskom dokumentacijom nisu unaprijed taksativno normirani svi mogući oblici međunarodno priznatih certifikata ne znači da je ugovorni organ postupao proizvoljno niti predstavlja povredu odredbe člana 54. Zakona o javnim nabavkama BiH.

Pri tome je vijeće za upravne sporove pravilno ukazalo da tužitelj, osim paušalnih tvrdnji o navodnoj diskriminatornosti i proizvoljnosti postavljenih uslova, nije predočio nijedan konkretan dokaz kojim bi učinio vjerovatnim da traženi certifikati nisu u vezi sa predmetom nabavke ili da predstavljaju neopravdano ograničenje konkurencije. Sama tvrdnja da na tržištu postoje i drugi certifikati koji bi po mišljenju tužitelja mogli predstavljati odgovarajući ekvivalent nije dovoljna za zaključak da su propisani uslovi nezakoniti, posebno imajući u vidu da je ugovorni organ predvidio mogućnost prihvatanja ekvivalentnih certifikata koji suštinski potvrđuju traženi nivo stručnosti i osposobljenosti.

Ovo apelaciono vijeće cijeni i da zahtjev za preispitivanje sudske odluke u suštini predstavlja ponavljanje ranije iznesenih navoda iz žalbe i tužbe, bez ukazivanja na konkretne povrede koje bi mogle dovesti u pitanje zakonitost pobijane presude, a koji su pred vijećem za upravne sporove kao i tuženim organom već raspravljeni.

Stoga je viijeće za upravne sporove pravilno zaključilo da je osporeno rješenje pravilno i zakonito, a da je tužba tužitelja neosnovana, odnosno da je pravilna odluka tuženog kojom je odbijena kao nesonovana žalba ponuđača tužitelja izjavljena protiv tenderske dokumentacije, pa su stoga razlozi izneseni u zahtjevu za preispitivanje sudske odluke po shvatanju apelacionog vijeća neosnovani.

Radi gore izloženog, apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine je zahtjev za preispitivanje sudske odluke ocijenilo kao neosnovan, pa ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine (Službeni glasnik BiH, broj 19/02, 88/07, 83/08 i 74/10).

Zapisničar
Lejla Osmanović

Predsjednik vijeća
Sudija
Mirsada Džindo